Miskovics Anna

# *Kulturzabálók*

– részlet –

Majdnem éjfélt ütött az óra, mikor Joel hazaért, de senkit sem talált otthon. Az anyja a kórházban, az apja a szeretőjénél. Le merte volna fogadni. Sietve csörtetett végig a lakáson, és magára zárta az aprócska szoba ajtaját. Előásta a gondosan elrejtett cipősdobozt az ágy alól, ahova a drogot rejtette. Utoljára délután ellenőrizte, mielőtt a barátja, André megjött volna. Akkor kapcsolt, hogy míg ő dobott egy sárgát – ahogy haverja fogalmazni szokott –, André meglovasította a zacskót, annak minden tartalmával együtt. Utólag belegondolva, nem véletlenül rohant el olyan hirtelen.

Lerogyott az ágyra, és érezte, ahogy kiszáll belőle az élet. Csak másodpercekkel később szaladt végig testén a félelem és adrenalin elképesztő keveréke, és ragadta magával a pánik. Gilen szavai visszhangoztak a fülében, majd mikor meg is jelent előtte szörnyeteg termetével egy pillanatra, lábait védekezően felkapta, és két karjával átkulcsolta azokat. Meglepetten vette tudomásul, hogy a könnye is kicsordult ettől a rémképtől.

Eszébe ötlött, hogy bátyjának volt egy kivénhedt Walther PPK pisztolya, amit még a nagyapjától kunyizott, aki a második világháború során szerezte meg a „kis drágaságot" egy halott német élettelen ujjai közül, hogy pótolja hiányos fegyverzetét, pontosabban, hogy ne mászkáljon fegyvertelenül, és biztonságban érezhesse magát. Később elárulta nekik, hogy sosem érezte még magát annyira közel egy halotthoz, mint akkor. Utálkoztak, lőttek, és öltek persze, de ez volt az első, hogy közvetlen kapcsolatba került egy vadidegen holt lélekkel, akinek a fegyvere mégis oly sok segítséget jelentett az elkövetkező időkben. Merthogy, „szaros idők voltak azok – mondogatta – mocskos, szaros idők, de meg kellett tanulni együtt élni vele". És a papa megtanult. Papus egyébként igazi egyéniség, de micsoda egy figura volt, bár a szüleik inkább úgy tekintettek rá, mint egy féleszűre. A srácoknak azonban mindig tartogatott valami mulatságot, ezzel persze nem egyszer kiváltva egy újabb anya-apa párbajt, ahol anya a fejét fogta, hogy már megint milyen őrült ötlettel áll elő az öreg, apa pedig grimaszolva próbálta lehűteni őt, mondván, az az ő baja, hogy mindig mindent túlaggódik. Az apjának talán igaza volt, és az anyja túlzottan is féltette

őket, de néha az is átfutott az agyán, hogy csak az apja volt túl hideg, és hanyag. Amikor az asszony titkos viszonyokat szimatolt, és a fejére hányta ugyanezeket a vádakat, ő csak legyintett, mondván, nem lehet mindig babusgatni, és nem kell a széltől is óvni őket, végtére mégis csak fiúk.

A bátyja egyszer golyókat is szerzett a pisztolyba, hogy sörösdobozokon gyakoroljon. Halvány emlékei szerint őt is elvitte magával egy alkalommal, mikor szülei éppen fasírtban voltak, és meg akarta kímélni attól, hogy végig kelljen hallgatnia egy újabb családi drámát. Azt is mondta, talán jobb, ha a pisztollyal a táskájában nem maradnak otthon sokáig, mert a végén még rajtuk tanulna meg lőni. Ő csak bólogatott, jó szokásához híven, és követte a bátyját, akárcsak egy árnyék.

Az adott pillanatban hálás volt az égnek, hogy testvére rábízta minden fontos feladatát, így Rocky, az angolbulldog sétáltatását is. Adott neki egy pótkulcsot, hogy bejusson a lakásába. Az eleven kis gazfickó volt az oka annak, hogy végül az anyagot is otthon felejtette a nagy rohanásban.

Egy ideig az ágyán gubbasztott. Szépen kigondolt mindent. Elmegy Andréhoz, és számon kéri rajta a történteket, visszaköveteli az anyagot, majd úgy mellékesen, elküldi melegebb éghajlatra. Azt tervezte, arra az eshetőségre, ha netán a szavakkal nem érné el a kívánt hatást, akkor fenyegetően meglóbálja a pisztolyt. Biztos volt benne, hogy ennek használnia kell, és kétsége sem volt afelől, hogy barátja azonnal berezel. Arról egyelőre nem vett tudomást, hogy már annak ötletétől is megijedt, hogy akárcsak vitába keveredjen vele. Ugyanakkor úgy vélte, hogy a pisztollyal a zsebében majd megjön a kellő bátorsága, és igazi „tökös férfi” módjára fogja elrendezni az ügyet, ahogy a bátyja is tenné. Minden alkalommal, ha egy kicsit is sáros lett, és kezdtek elfajulni a dolgok, azon kezdett agyalni, hogy vajon a bátyja mit tenne. Mindig ide lyukadt ki. Persze minden döntését úgy fogta fel, mint egy önálló döntést, de soha nem tudta a gondolatmenetet anélkül lezárni, hogy vajon ő mit tenne. Rendszerint ki is kérte a véleményét, még kissrác korában, de mióta felnőttként tekintett saját magára, úgy volt vele, hogy inkább leharapná a saját nyelvét, mint hogy pisisként a bátyja tanácsai szerint élje az életét. Arról viszont senkinek nem kellett beszámolnia, hogy mi játszódik le a fejében. Így aztán szabadon eljátszhatott a gondolattal, hogy mit tenne, ha a helyében lenne, és persze, vajon milyen tanácsot adna neki, ha valóban megkérdezné tőle. Büszke volt magára, és ezt végképp baromi felnőttesnek gondolta.

Abban nem volt egészen biztos, hogy a bátyja ebben az elcseszett helyzetben is azt tenné, amire ő készült, de annyit biztosan tudott, hogy nem futamodna meg. Így ő sem tehette meg, hogy kihátrál, és az, hogy ezt miképp éri el, nem foglalkoztatta különösképp.

Úgy döntött, nem kerekedik fel az éjszaka közepén, mert túl fáradtnak és erőtlennek érezte magát, így inkább otthon maradt. A fáradtságon kívül volt még valami, amit érzett, mégpedig a saját izzadt testének szagát, amitől a ruhái is bűzlöttek. Ezt egyenesen a félelem szagával azonosította, és újfent hálás volt, hogy nem kellett egy levegőt szívnia Gilennel. Míg ő zuhanyozott, az anyja is megérkezett. A konyhában matatott, mikor kilépett a fürdőből.

– Ettél valamit kicsikém?

- Nem – felelte egy vállrendítéssel.

- Mondtam, hogy a hűtőben mindent megtalálsz... Na gyere, akkor melegítek neked egy keveset, olyan nyúzott vagy.

- Pedig most zuhanyoztam…

Nem tudta, mi mást felelhetne. Az anyja mindig becézgette, annyit törődött vele, amennyit csak bírt a munka mellett, de még ha meg is találták a közös hangot, valahogy nem alakult ki közöttük szoros kapocs. Érezte, hogy a „mama kicsi fiaként" tekint rá az anyja, főként, mióta a bátyja elköltözött, de minél idősebb lett, annál világosabbá vált a számára, hogy az anyja csak ezzel akarja kompenzálni, hogy az apjával viszont már egy örökkévalóság óta elvesztették a kapcsolatot. Nem értette, miért olyan vak, és miért tűri, hogy bolondot csináljon belőle, de erről soha nem beszélt vele, mert azt túl bensőségesnek és kislányosnak érezte. Rendszerint inkább hallgatott, és csendes beletörődéssel élte az életét.

Az anyja persze semmit sem sejtett a fia – vagy még inkább a fiai – „titkos életéről", és a drogügyletekről. Nem voltak használók, nem mutatkoztak konkrét jelei a züllésnek, és számára nem bírt semmilyen jelentőséggel, hogy a gyerekei milyen mobiltelefonon lógnak naphosszat. Persze nem is szívesen vette volna le a napellenzőt, hiszen akkor törődnie kellett volna a fennálló gondokkal, ami nem tartozott az erősségei közé. Ha másban nem is, de abban még Joel is biztos volt, hogy nem az anyja által fog lebukni – ha lebukik egyáltalán –, mert ő jobb szereti a fejét a homokba dugva várni a katasztrófát, mint megakadályozni. Ez a struccpolitika tökéletesen működött az elmúlt évtizedekben, az apjával és a bátyjával is, miért most állna neki a problémákon gondolkodni, vagy megoldani azokat? Nem, nem, tudta,

kétsége sem volt afelől, hogy az anyja lesz az utolsó, aki bekavarhat neki, sőt mi több, nem is igen fog észlelni bármit is a nagy egészből.
Mióta a bátyja nem lakott velük, az anyja még annyit sem tudott az életéről, mint korábban. Kétségtelenül könnyebb volt ez a számára. Joel valahol még irigyelte is, hogy soha semmivel nem kellett elszámolnia, hiszen sose gyötrődött a problémáin, nem is vett róluk tudomást. Néha azonban meg tudta volna pofozni, amiért mindössze a „majd lesz valahogy" hozzáállásra tanította meg élete során. Azokban a percekben pedig, mikor a zuhanyzóban mozdulatlanul állt a forró víz alatt, és arra gondolt, hogy kénytelen lesz a saját haverját megfenyíteni, netán szétloccsantani a fejét egy pisztollyal, és tökéletesen tisztán látta, hogy ezt a bajt már nem lehet elkendőzni – mert ez már a katasztrófa maga –, hát azokban a pillanatokban átkozta az anyját a nemtörődömsége és a kudarcra ítélt nevelési módszere miatt.

Joel és Gilen nem is volt tudatában annak, hogy mennyi közös vonásuk van, és mennyi közös témát találnának, ha éppen nem azzal foglalatoskodnának, hogy egymás ellenségévé váljanak. Elképzelhető, hogy Joel még Lucnél is pontosabban értené Gilen cselekedeteit és jellemének apró nüánszait. Mert ugyan Luc megtapasztalta, milyen egy kontrollmániás anya mellett felnőni, de mivel sosem ismerte az igazi faterját, a nevelő apja pedig elég rendes hapsi volt, így nem igazán szenvedett hiányt semmiben. Nem úgy a két jómadár, akit körülvett a saját húsa-vére, de mégsem viselkedtek szeretetteljes családként.
Joel arra gondolt, milyen igaz a mondás, miszerint a történelem csupán egy sor közmegegyezéses hazugság. Ahogy kezdett felnőni, ráébredt, hogy a családi történelem is pontosan ilyen. Mindenki megalkotja a maga történetét. Arra gondolt, hogy az a legrosszabb abban, ha valaki homokba dugja a fejét, hogy ezzel egyidejűleg módosítja magában a történteket. Mindezt olyannyira jól csinálja, hogy később nem is tudja felidézni a sötét foltokat, a szörnyű tetteket, amiket elszenvedett, melyek mellett elnézett. Csodálkozva állapítja meg, hogy egyes eseményekre nem is emlékszik, mintha valóban, soha nem is léteztek volna. Odalent a föld alatt sötét van, és némaság, oly jól elzár a külvilágtól, hajlamos egyenesen elidegeníteni tőle. Az ilyen ember utólagosan is mentesíti magát a felelősség és a következmények alól, egyidejűleg szebbnek, kevésbé elviselhetetlennek tűnnek a hátrahagyott évek.

Ők ketten bezzeg mindenre emlékeztek, az anyjuk helyett is. Az összes rossz napra, a komplett elbaltázott családi életükre. Néhanapján, mikor visszanéztek, mindketten azt kívánták, bár elfelejthetnék örökidőre.